

ANP, 4 december 2007 12:03: AMSTERDAM - Op een bankje in het Amsterdamse Rembrandtpark is dinsdagochtend het lijk van een man gevonden.

De man in het park

OLAF DOUWES DEKKER

Met knokige pas vermaalde de magere man de afstand over het trottoir onder zijn schoenen. Rond de zeventig, flodderige broek, wijde regenjas. Tijdens het lopen hield hij zijn armen stram naast zich, bijna als een telganger. Af en toe zwaaide hij met zijn linkerarm. Net of hij wat wilde weggooiën. Op het hoofd droeg hij geroutineerd een ouderwetse gleufhoed, sober maar toch met een ogenschijnlijke zwier. De rand was aan de voorkant naar beneden gebogen, aan de achterkant wat naar boven. De hoed had veel regen getrotseerd, er leek wat mos aan de opstaande zijkant te zitten. Een wijnrode sjaal gaf net geen fleur aan de bleke, nogal verbeterende kijkende man. Maar hij had er wel de pas in. Een regenbui bleef net boven de bomen hangen.

Zowat in het midden van de Laïressestraat sloeg de wandelaar met flinke tred rechtsaf een hoek om. Aan een pleintje lag een gebouw van onduidelijke signatuur, dat via een groot aluminium bord kenbaar maakte dat daar het Medisch Zorgcentrum De Laïresse gevestigd was. Zonder aarzelen ging de man door de draai-deur naar binnen. Zo te zien niet voor de eerste keer.

Een jonge vrouw ging op hetzelfde moment naar buiten. Ze keek opeens verbaasd om zich heen, omhoog naar de

grijze lucht, rilde en liep resoluut door.

'Goeiemiddag, ik kom voor ...' sprak de man met in kracht afnemende stem aan de balie, waar assistenten druk waren met telefoons, patiëntenmappen en met elkaar. Niemand luisterde kennelijk. De bezoeker frummelde wat met zijn hoed en veegde zijn mouw langs zijn bleke voorhoofd. Vanuit de hoeken van het gebouw klonk een moeilijk beluisterbare omroepinstallatie.

Eindelijk werden zijn spiedende ogen opgemerkt door een wat dikkig, donker meisje met krulletjeshaar. Ze had zichtbaar wat vochtige plekken onder haar oksels.

'Wat kan ik voor u doen?' vroeg zij, papieren wegstoppend in een dikke map.

'Ik kom een verwijzing voor het laboratorium halen. Pfeiffer. Mijn vrouw had...'

'Hoe is uw naam precies?'

'Doodeman, A.J., dubbel o, Beatrixparksingel.'

'Ja meneer, ogenblik.' Ze beantwoordde een korte telefonische vraag. 'Doolmans?'

'Deh ... .' Zijn bleke gezicht werd ineens pafferig, rozerood. Paniek straalde uit zijn fletse ogen. Als je goed keek hoorde je wat hij dacht. O God, daar was het weer. Die rotletters! Ze wist vast niet wat ze hem nu aandeed. 'De ... be,' daar kwam hij er altijd mee uit. Als de 'd' niet ging, dan meteen naar de 'b' vóór de mond, had de logopediste hem gezegd. Eventueel via de 'p'. Hup.

Piete ..be .. peuterig. Pater .. be .. burens. Do .. be .. deman. 'De Man?'

'Do-bo!'

De juffrouw achter de balie haalde haar schouders op.

'Dat heb ik weer,' dacht ze.

'Bodeman,' mompelde ze al zoekend in een bak met ruiter-

tjes op de scheidingskaarten. 'Gaaf u maar even zitten, ik roep u zo wel op.' Ze schoof achter een pc en begon iets in te tikken.

De magere man stapte hoofdschuddend naar een open wachtruimte, waar tussen grote planten enkele rijen aan elkaar verbonden plastic stoeltjes stonden opgesteld. De oranje voetbalkuipjes waren voor ongeveer de helft bezet. Tussen een moeder met twee kleine kinderen en een zwijgzame donkere man met een enorme buik ging hij zitten. 'Sjantal, ga opzij, geef die man 'es effe de ruimte, sijkerd.' 'Nou, daar zit geen woord Spaans bij,' zei meneer Doodeman olijk knipogend, 'maar bedankt hoor.' Mooi, dat kwam er dan toch maar even vlotjes uit. Terwijl hij onderuit ging zitten piepte zijn zitvlak, net of hem wat ontsnapte. 'Hoe bedoel u eigenlijk, Spoans? Ik ben van hiero!' zei de vrouw in Amsterdams bozig. 'Niks hoor, bedankt eeh.. mevrouw,' sputterde Doodeman bedeesd, uit het veld geslagen. 'En jij ook hoor, meisje.' Goedbedoeld aaide de man het meisje over haar blonde bolletje. Ze lag inmiddels op de grond in een grote hoeveelheid lego. 'Ja, blijf van d'r af, laat dát nou ook maar,' zei de vrouw humeurig. Ze behandelde Doodeman als een vieze oude man. Die besloot een blad uit een hangmap, naast hem, te pakken. Aangezien de omslag van de Panorama ook niet zou bijdragen aan zijn imago legde hij het maar snel terug in de bak bij andere beduimelde doorbladerbladen. De dikke man naast hem liet een geweldige boer. 'Da's dat,' zei de dikke man hardop, kennelijk opgelucht.

Het oog van de magere, wachtende man viel op een rijzige heer van toch al midden-zeventig, die verderop kaarsrecht bijna een halve rij in beslag nam. Zeker vijf stoeltjes. Hij had een chique krijtstreepak aan, zijn grijswitte haar was keurig geknipt, droeg zo te zien lange grijze, zijden sokken in zwarte glanzende schoenen, felle gele das. Naast hem lag een lange camelkleurige jas over twee stoeltjes. In beide uitgestoken, gebruikte handen las hij aandachtig de Frankfurter Allgemeine. Een krokodilachtig leren koffertje lag aan de andere kant op weer een ander stoeltje. Terwijl hij opeens aandachtig toekeek, vernauwden de ogen van de knokige man zich tot spleetjes. Hij trok een gezicht of hij lauwe soep

uit een metalen kroes opslurpte. Met een korst brood.

De assistente met het krulletjehaar kwam naar meneer Doodeman toe.

'Ik kan niet vinden wat u zoekt, hoor. Heb echt alles nagekeken.'

'Hoe kan dat nou. Vanmorgen nog gebeld met de assistente van dokter Mosterd. Ze zou het aan de balie klaarleggen. Het ging er om of ik ook be.. besmet ben...'

'Onder Bodeman toch?'

'Ja, nee, Doodeman met een ddee ..bbe.' Nee, niet weer! Iedereen keek gulzig op bij deze welkome onderbreking van het wachten. De lezende man keek niet op of om.

'Met een d!'

Het was er uit, misschien wel te snel. Moest hij niet plassen? Al die soep. Soep?

'Ja, wat zég u nou toch. Met een d of een b?'

Dit werd zichtbaar te erg voor de heer Doodeman.

'Een deh, een deeb...'. Doodeman dreigde flauw te vallen.

Hij deed zijn regenjas open en maakte zijn das los.

'Wat, hoe nou?' vroeg de assistente die op haar glimmende witte voorschoot op een naamplaatje met zwarte letters Selma had staan. Kende hij geen Selma? Maar waarvan? Wanhopig keek de intussen licht zwetende man om zich heen. Kon het raam niet open? Maar iedereen keek naar hem, er kwam geen verse lucht. Hij stikte. En proefde gore soep.

Zat die grijze man er nog, met die krant?

'Met een dehe .. d, van.. Dachau!' Ineens was het eruit. In zijn ooghoek zag de nu lijkbleke man dat in een ondeelbaar ogenblik de Frankfurter Allgemeine op en neer flitste.

Daarna zat de man met de krant weer doodstil te lezen.

Onbewogen. Unverfrozen.

'Nou, ik zal nog wel 'es kijken,' zei Selma lijsig, haalde haar schouders op en slofte weer naar haar balie terug.

Even later zagen argeloze bezoekers van Medisch Zorgcentrum De Laresse een oudere, magere man op een beetje akelige manier het aanpalende pleintje oversteken. Op weg naar de tramhalte aan de overkant, zo leek het. In zijn hand had hij een wit papiertje.

Op het laatste moment besloot de knokige man, in een regenjas met een sombere gleufhoed op, de stoep te volgen

en liep terug zoals hij gekomen was. Andere mensen hielden onder de druilerige, nalekkende bomen hun paraplu op. Even later sloeg de man, zonder acht te slaan op het verkeer, het voormalige Jan Willem Brouwersplein over. Hij vervolgde zijn weg, keek niet op of om, liep langs de nieuwe ingang van het Concertgebouw en ging daarna, met een haakse beweging langs de hoek, de van Baerlestraat in. Zijn eerst nogal stevige pas werd nu wat rustiger, zelfs beduidend langzaam, bijna slofferig.

Opeens ging op dat ogenblik over het Museumplein, van achter de grauwe wolken, de zon schijnen. Een regenboog verhief zich majestueus boven het Rijksmuseum in de verte, alsof het zo hoorde. Door een groot regisseur vanuit een andere dimensie bedacht.

Maar de vele trams en de talloze auto's reden onverstoord en oorverdovend verder. Voetgangers staken met gevaar voor eigen leven over, fietsers vloekten nijdig naar alles wat bewoog. Boven in de lucht daalde een grote grijze vogel, rustig en bedaard, bulderend op zijn landingsbaan af. In het verre grijs had het volgende vliegtuig ook de daling al ingezet.

Met de blik op oneindig stapte de magere man rustig verder. In de verte wenkte de overgang over het Vondelpark. Zijn jas leek wel ineens heel lang, tot op zijn enkels. Bij een herenmodezaak hield hij even in en keek naar binnen.

Overhemden en krijtjespakken. In zijn hand kneep hij het witte papiertje. Even later was hij verdwenen.

Verderop, aan de zijkant, zijn er die versleten tre-

den naar het stadse groen. Beneden staan oude, verweerde banken tussen duivenpoep en uitgegroeide plantenbakken. Erachter, in de struiken, huist wat onduidelijk papier, chipszakken, flessen, batterijen, een vuilniszak met een gore deken, een oude transistorradio, een tennisschoen.

Enkele wandelaars kwamen dichterbij en keken wat schuw naar een schimmige figuur, op een van de houten banken. Langzaam leek hij, zonder een zucht, opzij gezakt. Zijn handen stram langs zijn lichaam. Hij leek nog wel even iets te hebben willen wegwuiven.

'Jasses, Mam, wat ligt daar een enge man.'

'Kom op, Thijs, we zijn zo bij de auto. Nog even.'

Terwijl de moeder en het jongetje snel doorliepen, kwam op dat moment vanuit de Vossiusstraat een ambulance met zwaailicht aanrijden. Aan de kant van de weg, met een been zwaaiend op de stoep, stond een politieagent door z'n mobieltje te praten. Hij wenkte de ambulance-auto het vooral maar rustig aan te doen. Al telefonerend wees hij de beide ziekenbroeders naar beneden, het al wat donker wordende Vondelpark in. Ze liepen met de brancard de versleten stenen trappen af. 'Overtoom? Ja, Bertels hier nog 'es even, hallo, wat? identificatie? krijg de klere, Z1034, India Delta Zoeloe een nul drie vier. Doe maar rustig aan. Lijkt me geen misdrijf. Gewoon een lijk op een bank, in het Vondelpark. Ja, de jongens met de ambu zijn er. De naam is, effe kijken, Doodeman, Albertus Johannes, Beatrixparksingel 14. Kan daar zo even iemand langs? Doei.'

Wat later was het stil in het Vondelpark, bijna donkerder dan anders. Boven ruisde het verkeer de gewone drukte van de van Baerlestraat. Twee vermoeide mannen duwden een groot draaiorgel op luchtbanden geluidloos langs de tramrails.

Doof van het verkeer. En het orgel.

Het begon druilerig te regenen. Het leek of de spanning in de atmosfeer eindelijk zakte.

Beneden in het park ritselde een klein wit papiertje. Het voegde zich moeiteloos bij alle andere, niet meer zo nodige dingen.

Illustraties: Mieke Driessen.

